

PERTTI SULASALMI

LIITTOMIES MATKAILEE

Kiitos Esko, että olet jaksanut lukea tarinoitani.

Pertti Sulasalmi

Liittomies matkailee

Kaksi novellia

© 2024 Pertti Sulasalmi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7166-2

Tavallinen matka

sivu 7

Epätavallinen matka

sivu 117

Tavallinen matka

1

”Viisimiljoonaisen kansan sisään on edunvalvonnallisista syistä perustettu tuhansia järjestöjä. Ne käyvät sisäistä taisteluaan reviiristä, joskus sisäisesti joskus ulkoisesti.

Järjestöt ovat mukana yhteiskunnassa itsestään selvyytensä.

Niiden toimintaa ei kukaan kyseenalaista. Järjestöt ovat ilimatoja, jotka ovat kiinni jokaisessa jäsenessään, valvovana ja ohjaavana loisena.

Eikö ihminen pärjää yksinään?

Ihminen pyrkii luottamaan ihmisiin, mutta tarvitsee järjestöä samanhenkisten tovereiden löytämiseen. Ja sitten ollaankin kuppikunta.

Tätä varten siis ollaan. Yritetään olla merkittäviä. Joskus siihen pystytäänkin.

Järjestössä elellään kahdessa kerroksessa. Yläkerrassa istuvat palveltavat ja alakerrassa palvelijat, kuten herraskaisissa taloissa pitääkin.

Yläkerta on vallanhimoisten ihmisten temmellyskenttä.

Alakerrasta taas yritetään päästä yläkertaan heti, kun tilaa vaan löytyy.”

Ylermi sulki tietokoneen. Häntä hymyilytti sanojen suoruus.

Sille ei voinut mitään, että tuo siihen tuli. Ylermiä helpotti, kun hän sai ne koneelle varastoon. Hengitys kulki jotenkin kevyemmin.

Hän nojautui toimistonsa tuolissa taaksepäin ja laittoi kätensä ristiin niskan taakse venytellen sillä tavalla selkäänsä.

Hän on lähdössä matkalle. Hän toivoi siltä uusia kokemuksia.

Kotona oli jatkuvasti ongelmia, siellä ei onnellisuus enää löytänyt paikkaansa. Vaimon kanssa ei toiminut muu kuin seksi. Sitäkin tehtiin ainoastaan silloin, kun vaimo halusi.

Työssään hän tuntui viihtyvän huonommin ja huonommin.

Kaikki oli päätöntä lentoa ongelmasta ongelmaan. Kukaan ei pystynyt kertomaan, miksi ongelmien määrä oli aina vakio. Se oli kuin kaava.

Ylermi mietti viimekertaista matkaansa, jolla hän oli tavannut Meriken. Ehkä hän tapaisi naisen taas. Se painoi esiin kuin paluu jokavuotiselle marjapaikalle.

Hänen työtoverinsa Kosti tuli samalla sisään ja istuutui huoneessa olevalle sohvalle.

-Joko on matkakuumetta, hän kysyi.

Ylermi naurahti ja pyöritti päätään. Hän katsoi oven vieressä olevaa laukkuaan. Hän nousi ylös ja avasi työpöytänsä ylimmän laatikon.

-Ottasko sitä nää kortsutkin mukaan, eihän sitä koskaan tiedä mihinkä rakoon sitä joutuu.

Ylermi naurahti sutkautukselleen. Hän pakkasi Sultanin raidallisen matkalaukun sisätaskuun.

Ylermi oli pukeutunut sinisiin Lee-farkkuihin ja punertavasävyiseen puvuntakkiin. Kauluspaita oli rennosti ylhäältä auki. Pukeutumistyyli vaikutti nuorekkaalta, mutta kasvoissa näkyi jo muutama ryppy.

-Ne jotka sinut tuntee niin tietää, että tavaraa on käytössä.

He katsoivat toisiaan ja höräyttivät pienen naurun.

Kiharatukkainen Kosti oli tyyliltään vanhanaikaisempi. Hän luotti kravattiin ja suoriin housuihin.

Kulutettiin perjantain iltapäivätunteja. Pöydällä olevat jutut saivat olla levällään maanantaihin.

-Perhana, kun muija aina tekee mulle aamusta tyhjennyksen, kun on matkallelähtö, Kosti naureskeli.

Hän nosteli tummien housujensa kaulusta ylöspäin, vatsa tahtoi saada housut valumaan.

-Meillä ei sellaisesta ole pelkoa. Muija uskoo minuun sataprosenttisesti, Ylermi vakuutteli virnuillen.

-Juodaas vielä kuppi kahveeta ennen lähtöä vai mennäänkö olusille, Kosti kysyi.

Ylermi katseli seinälle olevaa pankin lahjoittamaa graniittista kelloa.

-Se näkyy kohta olevan piikissä.

-Sitten otetaan, kuhan lähetään ne oluset, Kosti päätti asian molempien puolesta.

He siirtyivät toiseen huoneeseen, jossa heidän yhteinen toimistonhoitajansa Kerttu lueskeli Kansan Uutisia.

-Vai et saanu äijältä vapaata, Kosti sanoi ja läimäytti Kerttua takamukselle.

Kerttu ei tästä numeroa nostanut. Kosti oli tehnyt näin jo viisitoista vuotta. Ylermi ei olisi pystynyt samaan. Naisen tuli päättää miten ja milloin kosketus oli sallittua. Kopeloiminen ei olisi tullut kuuloonkaan.

-Jos ei meillä olisi ollut Kirsin sellonsoiton lopputyötä musiikkiopistossa, niin matkalle tultais, Kerttu sanoi hieman punastuen. Samalla hän heitti ohuen lehden sivuun.

Iltapäiväaurinko taittui pystysuorien sälekaihtimien välistä sisään. Se antoi myymälätilaan tehtyyn toimistoon valoisan ilmeen.

Suurella kahvipöydällä olevassa esitteessä kerrottiin Kuressaaren kylpylöistä. Ne olivat esitteen mukaan keskitasoisia. Yöpyminen maksaisi täyshoidolla 120 markkaa.

Ylermi selaili esitettä ylimalkaisesti. Saarenmaa oli kiehtova paikka. Luonto oli rehevää ja ihmiset luotettavan tuntuisia. Vaalea Merike oli lähettänyt postikortinkin ja Ylermi oli puolestaan soittanut naiselle hänen työpaikalleen Kuressaaren Stadion hotelliin.

Kun Ylermi oli kertonut Merikelle tulevansa Kuressaareen, nainen oli vaikuttanut vaisulta. Ylermi jäi puhelun jälkeen onnettomaksi. Lemmen kaipuun tuoma tuska ei ole hyvä olotila.

-Ei nyt me kyllä mennään, kurkkua alkaa jo rypistämään, Kosti sanoi ja käveli lattiaa edestakaisin.

-Tilaahan Kerttu vielä takso, että saa tuon hätähousun matkaan.

- Mikä se takso muka on, Kerttu hymyili punaisilla huulillaan.
- Takso on sama kuin taksi, mut se on eestin kielt.

2

Terminaalissa oli iloinen kuhina. Erilaisia ryhmiä oli kokoontunut ympäri hallia. Lippuluukuilla oli jonoja, joiden välistä pujotellen Ylermi ja Kosti lopulta löysivät omat työtoverinsa.

-Tossa sun maihinnousukorttis ja tervetuloa matkalle, Emppu sanoi. Hän oli järjestänyt matkan ja toimi epävirallisena matkanjohtajana.

Emppu oli entinen kommunisti ja nykyinen vasemmistoliittolainen. Pulleat posket ja vähän punertava nenä, jossa oli pieni paiseentapainen, olivat Empun tuntomerkkejä. Kosti irvaili usein Empulle tämän nenästä.

-Sulla on päässy toi punikki oikeen ihon alle.

Emppu ei leikistä suuttunut, vaan tokaisi takaisin.

-Antovat mullen siellä Neuvostoliitossa liikaa värjättyjä juomia, ois pitänyt pitäytyä kirkkaissa.

Passintarkastajat sytyttivät valot koppiensa yläpuolelle.

Mentiin uuteen jonoon ja hiljaa laahustaen edettiin tarkastajan eteen.

-Tässä on valtakunnan rumin mies, Kosti sanoi ojentaessaan passiaan vakavanaamaiselle nuorelle passintarkastajalle.

Tarkastaja ei puhunut mitään, katsoi vain passia ja siirsi sitten katseensa Kostin punakoille kasvoille.

-Seuraava.

Passi siirtyi taas Kostille, joka tyytyväinen ilme kasvoillaan astui odotushalliin.

-Onko se kantosiipi jo tullut, hän sitten kysyi Ylermiltä, joka katseli hänen takanaan hallin ikkunoista laiturille.

-Se on muuten katamaraani, taitaa olla sulle liian vaikea sana. Puheenkohinan nousu paljasti, että menopelin lastaus voitiin aloittaa.

Kahdessa pitkässä novellissa eletään 1990-luvun puoliväliä.

Ammattiliitolle on tullut mahdollisuus Neuvostoliiton hajoamisen myötä suunnata joka vuosi Viroon. Niin tälläkin kertaa, kun Ylermi liiton muiden työntekijöiden kanssa lähtee viikonlopuksi Saarenmaalle. Siellä joudutaan tilanteisiin joiden ratkaiseminen ei ole aina helppoa ja kaiken lisäksi porukan tietoon tulee, että liiton puheenjohtaja on jättämässä liiton. Ovatko Saarenmaalla aikaansa viettävät liian kaukana päätöksenteosta?

Toinen tarina kuvaa liiton toimitsijaa, jolle Salvador Dalin maalaukset ovat osa elämää. Hän suuntaa liiton toimintaan pettyneenä etsimään liitolle puheenjohtajaa mukanaan kirja Dalin surrealistisista maalauksista. Matka alkaa junalla ja jatkuu bussilla. Mukaan tulee sekalainen joukko porukkaa, joiden tarkoituksiperiä ei voi tietää. Näyttää siltä, että liittomies on menettämässä otteensa ja joutuu mahdollisesti palaamaan työpöytänsä ääreen ilman tuloksia.

BoD

9 789528 071662